

Sygn. akt VI U 3/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący sędzia Iwona Krawczyk

Protokolant Karolina Majdecka

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy M. P.

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania M. P.

od decyzji (...) w W.

z dnia (...) r. znak (...) - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję (...) w W.

z dnia (...) r. znak (...) - (...) i przyznaje M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 31 lipca 2020 roku do 25 października 2020 roku.

Sygn. akt VI U 3/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) roku znak: (...) (...) w W. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 31 lipca 2020 roku do 25 października 2020 roku. W uzasadnieniu podał, że odwołująca z dniem 30 lipca 2020 roku wykorzystała okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

(decyzja z dnia 20 listopada 2020 roku – a.r.)

Od powyższej decyzji M. P. wniosła odwołanie wskazując, że do niezdolności do pracy nie podlegały wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego który zdaniem ZUS upłynął 30 lipca 2020 roku.

(odwołanie – k. 1-6)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 23-23v)

Sąd zawiadomił jako zainteresowanego płatnika składek (...), który ostatecznie nie wstąpił do postępowania.

(postanowienie – k. 91)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca od 2008 roku jest nieprzerwanie zatrudniona w (...) w W..

(okoliczność bezsporna)

W okresie od 8 stycznia 2020 roku do 5 kwietnia 2020 roku odwołująca była niezdolna do pracy z powodu ciąży, a następnie poronienia. W tym okresie nie wykazywała niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych, a somatycznych –ginekologicznych.

Od 29 kwietnia 2020 roku do 25 października 2020 roku była niezdolna do pracy z przyczyn zaburzeń adaptacyjnych-schorzenia psychiatryczne. Wynikało to z poronienia V ciąży, które było dla odwołującej wydarzeniem stresującym i traumatycznym. Zaburzenia wyniknęły z poronienia ciąży.

(opinia biegłego psychiatry M. L. – k. 77-79 i k.98-99)

Odwołująca się była niezdolna do pracy w okresie od 8 kwietnia 2020 roku do 5 kwietnia 2020 roku oraz nieprzerwanie od 29 kwietnia 2020 roku do 25 października 2020 roku.

(okoliczność niesporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego psychiatry M. L., która nie była kwestionowana przez odwołującą się. Opinia główna jak i uzupełniająca w ocenie Sądu były spójne, logiczne, a także zawierały uzasadnienie, które było poparte analizą dokumentacji medycznej oraz badania odwołującej i wywiadu z nią. W zakresie wniosku ZUS o powołanie innego biegłego z zakresu psychiatrii i zarzutów do sporządzonej opinii uzupełniającej Sąd wskazuje, że stanowią one polemikę z ustaleniami biegłego. Nie zasługują na aprobatę argumenty o tym, że niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych wynikała z niezdolności do pracy z przyczyn ginekologicznych, która trwała do 5 kwietnia 2020 roku. Faktem jest, że niezdolności do pracy następowały po sobie, ale jedno nie implikuje drugiego. Jak wynika z opinii biegłej, na której oparł się Sąd czynnikiem wywołującym niezdolność do pracy od 29 kwietnia 2020 roku była nie tyle sama ciąża i związana tym niezdolność do pracy, ale szczególnie traumatyczne dla odwołującej wydarzenie – poronienie tej ciąży. Bez tego zdarzenia, które miało miejsce, nie doszłoby do reakcji organizmu odwołującej w postaci psychicznych zaburzeń adaptacyjnych do danej sytuacji. Tą sytuacją nie było pozostawanie w ciąży, ale poronienie, ale znaczącym jest jednocześnie, że nie były to schorzenia, które współistniały. W okresie ciąży odwołująca nie była niezdolna do pracy również z przyczyn psychiatrycznych. Brak jest więc podstaw do podzielenia argumentów ZUS o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry, albowiem sporządzona opinia jest w całości spójna i logiczna, a także zawiera pełne uzasadnienie.

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie, taka konieczność nie zachodziła również z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z art. 8 z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej jako: ustawa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej

tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W art. 9 ust. 1 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą, czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni; rozpoczyna się kolejny okres zasiłkowy, jeżeli przerwa między tymi absencjami jest dłuższa od 60 dni (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2018 r. III UK 192/17).

Kwestią podstawową było ustalenie, czy odwołująca w całym okresie od 8 stycznia 2020 roku do 25 października 2020 roku była niezdolna do pracy z powodu tych samych schorzeń czy też nie.

W tym zakresie Sąd oparł się na opiniach biegłego zakresu psychiatrii M. L. – opinii głównej i uzupełniającej. Opinia biegłej spójna co do tego, że w okresie od 8 stycznia 2020 roku do 5 kwietnia 2020 roku oraz od 29 kwietnia 2020 roku do 25 października 2020 roku niezdolności do pracy były spowodowane różnymi schorzeniami – w pierwszym okresie schorzeniami ginekologicznymi, a w drugim okresie schorzeniami psychiatrycznymi. Jak wynika z ustaleń Sądu odwołująca się w pierwszym okresie do 5 kwietnia 2020 roku była niezdolna z przyczyn związanych ze stanem zdrowia fizycznego związanym z ciążą. Nie wykazywała żadnych oznak odnośnie tego, że jest niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych. W dniu 29 kwietnia 2020 roku stała się niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych wywołanych poronieniem V ciąży. W reakcji na sytuację traumatyczną i stresową jaką było poronienie doznała zaburzeń adaptacyjnych, stała się niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych – niezależnych od przyczyny do dnia 5 kwietnia 2020 roku. W dniu 29 kwietnia 2020 roku doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego. Do dnia 25 października 2020 roku nie doszło do wykorzystania 182 dni tego okresu, więc odwołująca zachowała prawo do zasiłku chorobowego za cały okres niezdolności do pracy od 31 lipca 2020 roku do 25 października 2020 roku. Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

z/ (...)